

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 231.

Trettende Session.

55de Mode.

Tirsdagen den 10de December Kl. 8 Aften.

(Fortsat.)

Tscherning (forts.): Naar vi saaledes have gjort denne Sag reen fra alt øvrigt Paahængsel, saaat vi ikke drømme os ind i en saakaldet Opfriskning af den frederiksborgske Levning, eller fordybe os igjennem et saadant lille Experimentsstutteri, thi Andet bliver dette Stamstutteri ikke, for at udvikle noget Væsentligt ved Hjælp af orientalske Racers, saa komme vi bestandig tilbage til det samme Spørgsmaal, at dersom vi gaae ind paa en Lov af denne Bestaaffenhed og beholde dette Stutteri, saa er det en Slags Belvillies-Sag, vi vise mod en Fordom, ud over hvilken Regjeringen endnu ikke har troet at kunne sætte sig, en Fordom, som en stor Deel af Folket deler, og som jeg troer, at Majoriteten her i Thinget ogsaa deler. (En Stemme: Nei); det skulde være mig kjært, om det viste sig, at Majoriteten ikke deler den. Det er, som sagt, mindre farligt, om denne Deel af Loven falder igjennem end den anden, men jeg er gaaet ud fra, at der her foreligger et Vidnesbyrd om, hvad Regjeringen ønsker i saa Henseende, og jeg haaber, at det er et Slags Offer, Regjeringen bringer. Der foreligger her for os Dnsffer, som ere udtalte af det andet Thing, hvor man ikke har seet nogen alvorlig Anstrengelse gjort for at blive af med denne Deel af Loven, og vi have hørt, at ikke saa Medlemmer her i Thinget ved første Behandling meget alvorligt have ønsket, at ogsaa denne Deel af Loven opretholdes. Med Hensyn til denne Deel af

Loven ligesom med Hensyn til den Deel, vi behandlede i Formiddags, er jeg traadt mæglende imellem og har søgt at udfinde en Bestemmelse, hvorved vi eengang kunne komme til at staae i den Henseende helbigere, end vi nu gjøre, og naar vi gaae ind derpaa, ere vi færdige. Man vil see, at jeg handler meget uegenlyttigt, thi jeg kan ikke være med, naar det lykkelige Dieblif kommer. Mine Endringsforslag under Nr. 27 og 28 gaae ud paa at sætte en Begrænsning for Stamstutteriets Liv, og gjøre det klart, at dersom der inden den Tid ikke bliver fremmet en ny Lov, saa falder Stutteriet af sig selv, og saa kan man ikke sige, at man har nogen Udfigt eller Berettigelse til at kræve Midler dertil.

Det næste Endringsforslag, jeg har taget mig den Frihed at stille, findes under Nr. 34; det er stillet til § 9 og gaaer ud paa, at Lovgivningen ikke skal indblande sig i, hvorledes man skal opfriske de Racers, der ere paa Frederiksborg, men lade Midlerne dertil staae til Regjeringen og til stutterikyndige Folk. Her er blevet talt om, som om det havde været en Tid, da Stutteriet stod under anerkjendte dygtige stutterikyndige; jeg har nu levet snart i 66 Aar, og deraf kan jeg huffe tilbage, forsaavidt angaaer Stutteriet, omtrent 50 Aar, men lad mig nu kun sige, at det er i 40 Aar; men jeg maa udtale, at fra den Tid af, at man begyndte at tale om Stutteriet, og da det ikke var Noget, som var under Hofmarschallatet, som man ikke udelod sig med, har man altid sagt, at Stutteriet var slet bestyret, jeg har endnu aldrig hørt, at det var godt bestyret; dette var den almindelige Mening. Dengang